

binnenkijken.

De oorspronkelijke gevel van de tandartspraktijk uit 1962 werd in de mate van het mogelijke bewaard.

Stap op gelijk welk moment het huis van een jong gezin met drie kleine kinderen binnen en je verwacht overal speelgoed en kinderspullen te zien rondslingeren. Niet in deze verbouwde rijwoning in centrum Kortrijk. “Een van de troeven van dit huis was de loods achteraan, die via een groot schuifraam toegankelijk is vanuit de tuin. Daar staan al het speelgoed en het knutselgerief van de kindjes, en alle vintagevondsten die ik de laatste jaren heb verzameld”, vertelt Griet. Het is die loods met al zijn mogelijkheden (“Ik ben nog op zoek naar een vintage caravannetje om daar te zetten!”) die Griet uiteindelijk kon overtuigen om de tandartspraktijk met woning uit 1962 te kopen. “Want eerlijk, ik zag het niet.” De praktijk was in 1995 verbouwd tot opslagplaats en het huis stond bijna twintig jaar leeg. Jan, die architect is en de woning via een klant leerde kennen, zag gelukkig wel potentieel in het ruime rijhuis dat toen nog heel donker en claustrofobisch aanvoelde. “De wachtruimte en de slaapkamers boven hebben we behouden, maar daarachter werd tot aan de loods alles afgebroken. Vijfentwintig containers hebben we laten wegvoeren.”

Nu zuigt een krater van licht je naar de meest centrale plek, het keukeneiland. Ook de stadstuin, een ontploffing van groen, werd dankzij het grote schuifraam een volwaardig onderdeel van de keuken en leefruimte. Een urban jungle als verlengstuk van het huis. “Om meer licht in huis te trekken, hebben we een hele kamer op de eerste verdieping opgeofferd”, legt Jan uit. “Dat is drastisch, en dat krijg je als architect moeilijk aan een klant verkocht. Maar wij

kozen volop voor licht. Ik heb lang gerekend en heel wat studies gemaakt, en kwam telkens uit bij een cirkel, de grootste oppervlakte die je kan maken om licht binnen te trekken.” En dus zit er in het beton een gapend gat, een grote cirkel die alles heeft bepaald. En die ook vaak in het ontwerp van de woning terugkeert. Het houten zitmeubel dat Jan zelf heeft ontworpen is een halve cirkel, de dampkap is een cilinder, voor de verlichting werden glazen bollen gekozen, en ook op de bovenverdieping trekken ronde gaten in de muur licht uit de koepels.

ONTPLOFFINGSGEVAAR

Dat Jan een grote fan is van betonarchitect Juliaan Lampens, steekt hij niet onder stoelen of banken. Dezelfde brutalistische stijl voel je ook in de woning in Kortrijk. “De waardevolle elementen die zo typisch zijn voor de jaren 60 heb ik behouden. De grote trap in de inkom, bijvoorbeeld, de glasdalen in de vloer op de bovenverdiepingen die zo mooi spelen met het licht, of de massieve, ingemaakte kasten.” Zo ontstaat er een hybride structuur die schippert tussen authentiek en industrieel, tussen hout en beton. En zo voelt de brutalistisch geïnspireerde woning aan als een warme cocon die barst van de huiselijkheid en speelse gezelligheid. “De betonnen structuur in de gang is origineel, maar de rest is nieuw, waardoor je als bezoeker van onze woning ook voortdurend twijfelt, wat is nieuw, wat is oud?”

‘WE HEBBEN HEEL VEEL AFGEBROKEN. VIJFENTWINTIG CONTAINERS LIETEN WE WEGVOEREN’

JAN, BEWONER

De stadstuin moest wild worden, met varens, een schommel en een omgevallen boom. De waterput kwam boven de grond te liggen en zorgt ook weer voor een speels element in het groen.